28 Ιουνίου 2021

Λίγο πριν το εγκόσμιο τέλος του Μακαριστού Ιερομ. Αθανασίου Χαμακιώτου – Νεκταρίου, Μητροπ. Αργολίδος.

Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Συνεντεύξεις

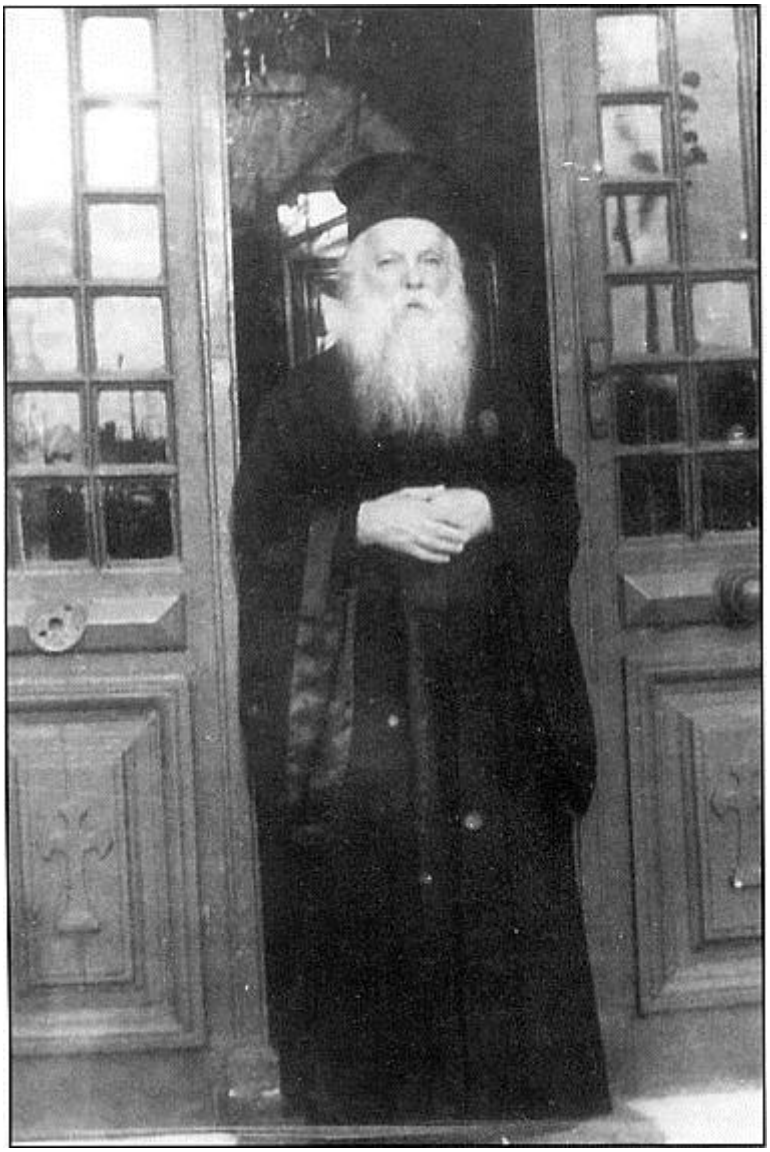

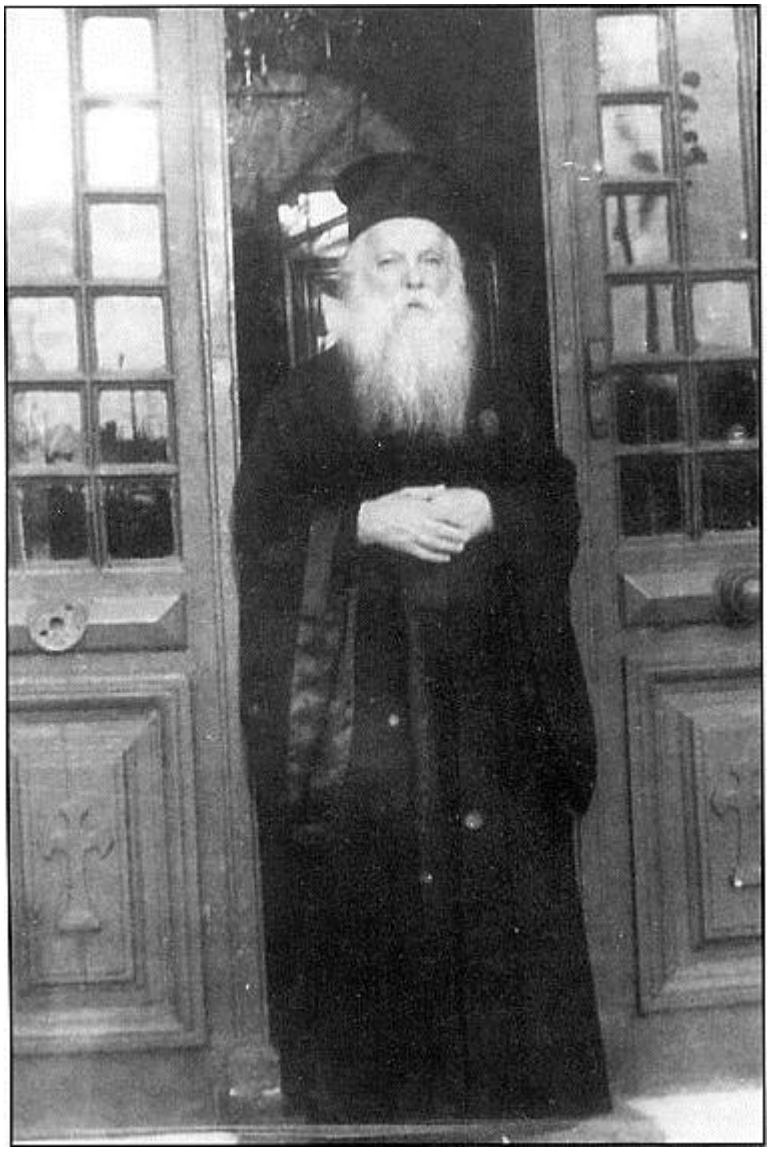

Το τέλος εγγύς

«Ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκεν».
Η επίγεια ζωή του γέροντα βρίσκεται στον επίλογό της. Το τέλος πλησιάζει. Και είναι ένα τέλος μακάριο, οσιακό όπως θα δούμε. Πριν όμως προχωρήσουμε, θα αναφερθούμε παρενθετικά στον αδελφό του γέροντα. Είναι οι τελευταίες μέρες του 1966. Ο αδελφός του γέροντα π. Χαρίτων, από το 1933 ηγούμενος της Ι. Μονής Ζωοδόχου Πηγής Πόρου, μεταφέρεται στο νοσοκομείο του ΝΙΜΙΤΣ βαριά άρρωστος. Ο π. Χαρίτων ήταν άνθρωπος εντελώς διαφορετικός από τον π. Αθανάσιο. Ήταν δραστήριος και δυναμικός. Είχε πολλές γνωριμίες με πρόσωπα που κατείχαν υψηλές θέσεις και με αυτές τις γνωριμίες βοήθησε πολύ κόσμο. Μέχρι και στον τότε βασιλιά Παύλο είχε παρουσιαστεί για να βοηθήσει σε κάτι. Οι κάτοικοι του νησιού τον αγαπούσαν πολύ τον «πάτερ ηγούμενο» όπως τον έλεγαν. Πάντα εύρισκε τον τρόπο να εξυπηρετεί τους ανθρώπους και είχε δείξει πολλές φορές

την ευαισθησία του. Ήταν κι αυτός από τη φύση του ελεήμων. Νύχτα πήγαινε στα φτωχόσπιτα του νησιού, και άφηνε έξω δέματα με τρόφιμα και ρούχα. Σήμερα, αρκετές ηλικιωμένες γυναίκες του Πόρου διηγούνται με ευγνωμοσύνη πως αυτός τις προίκισε για να παντρευτούν. Κάποια μέρα είδε στο νησί ένα φτωχοντυμένο και ξυπόλυτο ζητιανόπουλο. Το πήρε μαζί του, του αγόρασε παπούτσια, του έδωσε χρήματα και το έστειλε σπίτι του. Οι γονείς του ανησύχησαν. Φοβήθηκαν ότι κάπου τα έκλεψε. Πήγαν και βρήκαν τον π. Χαρίτωνα, ο οποίος τους καθησύχασε. Στην κατοχή τα κελάρια του μοναστηριού με δική του πρωτοβουλία μένουν ανοιχτά και μαζί με τους μοναχούς του μοιράζει στους πεινασμένους ό,τι έχουν. Μοιράζουν ακόμη και το δικό τους λιτό φαγητό, μένοντας πολλές φορές νηστικοί. Ο π. Χαρίτων και οι μοναχοί του στηρίζουν τον αγώνα κατά των κατακτητών. Οι Γερμανοί εξοργίζονται. Ο π. Χαρίτων μπήκε στο στόχαστρο των Γερμανών. Τον συνέλαβαν και αποφάσισαν να τον εκτελέσουν. Όμως ξεσηκώθηκε όλο το νησί και οι Γερμανοί υποχώρησαν.

Ο π. Χαρίτων αναγνώριζε την αγιότητα του αδελφού του. Μάλιστα συνήθιζε να λέει:

-Ο αδελφός μου Αθανάσιος είναι άγιος˙ οπωσδήποτε θα πάει στον Παράδεισο… Αλλά και μένα ο Θεός δεν θα με αφήσει απ’ έξω, κι ας μην είμαι άγιος σαν κι αυτόν, γιατί κι εγώ προσφέρω με την εξυπηρετικότητά μου στον κόσμο.

Ο π. Χαρίτων κοιμήθηκε ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά του 1967. Ειδοποίησαν το γέροντα και κείνος κατέβηκε πρωί – πρωί στο νοσοκομείο για να προλάβει να επιστρέψει και να λειτουργήσει. Έβαλε το πετραχήλι του, διάβασε Τρισάγιο και προσευχήθηκε για αρκετή ώρα μπροστά στο λείψανο του αδελφού του. Γύρισε πίσω προβληματισμένος. Ο π. Χαρίτων κηδεύτηκε στον Πόρο μέσα σε γενικό θρήνο. Όλοι είχαν να λένε για τις καλοσύνες του. Όταν ο π. Αθανάσιος έμαθε τα της κηδείας συγκινήθηκε.

-Όντως ήταν ιεραπόστολος, είπε. Είχε κάνει σπουδαίο έργο. Ας είναι αιωνία τη μνήμη του.

Ο γέροντας πλέον ετοιμάζεται για τη δική του αναχώρηση. Μπαίνει στην τελική ευθεία της επίγειας ζωής του και το συναισθάνεται. Νιώθει τις σωματικές δυνάμεις του να ελαττώνονται και αυτό φαίνεται στις τελευταίες επιστολές του. Λίγο πριν φύγει το βιβλίο αυτό για το τυπογραφείο, ανάμεσα στα βιβλία του μακαριστού προκατόχου μου Μητροπολίτου Ιακώβου, ανακαλύψαμε μια επιστολή του γέροντα, πιθανόν η τελευταία, απευθυνόμενη στον ιεροκήρυκα τότε της Άρτας π. Ιάκωβο. Γράφει μεταξύ των άλλων:

«Ι. Ησυχαστήριον Παναγίας Φανερωμένης Μπάλα Αττικής. 20/12/1966.

Αγαπητέ μου π. Ιάκωβε

Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε.

Γνωρίζω δια της παρούσης μου, ότι έλαβον την αγαπητήν μοι επιστολήν Σας και

είδον επισταμένως τα εν αυτή.
Εν πρώτοις ευχαριστώ θερμώς δια τας καλάς ευχάς Σας επί ταις μεγάλαις και Αγίαις Εορταίς της του Χριστού Γεννήσεως κ.λπ. Αντεύχομαι κι εγώ, όπως τας διέλθητε με άκραν υγείαν και πνευματικήν αγαλλίασιν, το δε νέον έτος υγιές και ευάρεστον εις τον Κύριον και πλούσιον εις πνευματικήν πρόοδον και έργα αγαθά.
Ως προς δε το άλλο μέρος της επιστολής σας πολλάκις τα έχομεν είπει, ότι δηλαδή δεν πρέπει να ανησυχήτε σχετικώς με την ιερωσύνην. Η γνώμη μου είναι πάντοτε η ιδία οία και του Σεβασμιωτάτου, ότι έχετε το δικαίωμα να ιερουργήτε οσάκις θέλετε χωρίς δισταγμόν τινά...
...Ως προς δε το τρίτον μέρος της επιστολής Σας δια ζητήματα αφορώντα την καθημερινήν ζωήν Σας, απάντηση – όπως πάντοτε τα λέγω ότε προφορικώς και άλλοτε γραπτώς – είναι το ¨αγωνίζεσθε¨ κατά το εν φόβω και τρόμω να διερχώμεθα τας ημέρας της ζωής μας και το ¨προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου δια παντός ότι εκ δεξιών μου εστίν, ίνα μη σαλευθώ¨. Όσον μας είναι δυνατόν να βιάζωμεν τον εαυτόν μας και εις προσευχήν και εις μελέτην και εις τας ιεράς ακολουθίας, μη επιτρέποντας εις τον εαυτόν μας να παρεκτρέπεται και εις το παραμικρόν. Με συγχωρείτε που Σας κάμνω τοιαύτας υποδείξεις. Σεις όλα τα γνωρίζετε και όση δύναμις εστί παρ' υμίν εργάζεσθε δια την αποφυγήν του κακού. Και είθε ο Κύριος να σας ενδυναμώνη δια να προοδεύετε εν πάσιν. Αμήν.
Σταματώ εδώ διότι η υγεία μου δεν μου επιτρέπει να κουράζομαι σωματικώς τε και διανοητικώς. Προσεύχεσθε δια να με στηρίζει ο Κύριος εις Πίστιν, Αγάπην, Υπομονήν και Ελπίδα σωτηρίας. Αμήν.
Επί δε τούτοις ευχόμενος και αύθις δια την διττήν υγείαν Σαας και δια τα κατά Θεόν βέλτιστα, διατελώ μετά πλείστης αγάπης και αδελφικών ασπασμών και όλως υμέτερος εν Κυρίω.
Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης».
Πλησιάζει η γιορτή του, την οποία γιόρταζε κάθε χρόνο με τα πνευματικά του παιδιά, προσφέροντάς τους πλούσια φιλοξενία. Όμως οι καιρικές συνθήκες επιδεινώθηκαν. Την παραμονή άρχισε να ρίχνει πολύ χιόνι, που ξεπέρασε το μισό μέτρο. Οι δρόμοι έκλεισαν και πολύ περισσότερο ο δρόμος για το μοναστήρι. Ο γέροντας σαν να ανησύχησε. Είπε στις μοναχές:
-Καλύτερα να μην κάνουμε γιορτή.
-Γιατί, γέροντα; Θα κάνουμε, του απάντησαν.
-Ε, ας κάνουμε. Είναι η τελευταία μου γιορτή!
Αλλά και οι ιερείς που εξομολογούντο στο γέροντα ανησύχησαν. Ήθελαν πολύ να βρίσκονται κοντά του. ο π. Χ. Μ. διηγείται:
«Βρισκόμουν τότε στη Βούλα. Μια σφοδρή ανησυχία υπήρχε στην ψυχή μου. ¨Πρέπει με κάθε τρόπο να βρεθώ στο γέροντα¨, σκεπτόμουν. Και ξεκίνησα. Έφτασα με πολλή δυσκολία».

Καθώς περνούσε η ώρα, οι αδελφές άρχισαν να του λένε:
-Σας ξέχασαν, γέροντα, τα πνευματικά σας παιδιά!
-Όχι! Δεν με ξέχασαν, απάντησε με βεβαιότητα. Ανοίξτε την πόρτα.
-Μα ποιος θάρθει, αφού χιονίζει!
-Θάρθει ο π. Χ.
Εκείνη την ώρα ακούστηκε το κουδούνι. Μόλις είχε φτάσει μουσκεμένος, κάτασπρος από το χιόνι ο π. Χ.
Απόρησαν και ρώτησαν τον γέροντα.
-Γέροντα, πώς το ξέρατε;
-Δεν το ήξερα παιδί! Έ, είπα θάρθει.
Αργότερα κατέφθασαν οι π. Ε., π. Α., π. Ε. Ο γέροντας συγκινήθηκε.
-Πώς ήλθατε παιδιά, με τέτοιον καιρό;
-Για σένα, γέροντα, αυτό δεν είναι τίποτα που κάναμε.
Όμως οι μοναχές δεν είχαν προλάβει να ψωνίσουν τα απαραίτητα για να φιλοξενήσουν τους πατέρες. Το πρωί μια μοναχή προθυμοποιήθηκε.
-Γέροντα, θα πάω εγώ να ψωνίσω.
-Και πώς θα πάς, παιδί;
-Όπως ήλθαν και οι πατέρες.
Και η μοναχή ξεκίνησε μέσα στα χιόνια να πάρει τα απαραίτητα για το τραπέζι.
Η λειτουργία ξεκίνησε. Ο γέροντας συλλειτούργησε με τους τέσσερις ιερείς –πνευματικά του παιδιά. Τη χάρηκε τόσο πολύ αυτή τη θεία Λειτουργία. Μόλις τελείωσε η λειτουργία, ο γέροντας έδειχνε να ανησυχεί για τη μοναχή που πάλευε με τα χιόνια. Την περίμενε και όταν έφτασε ταλαιπωρημένη, βρεγμένη της πρόσφερε τη «μερίδα της Παναγίας» για να την ευχαριστήσει, λέγοντάς της:
-Σ’ ευχαριστώ για τη θυσία που έκανες.
Στη γιορτή του αυτή ο γέροντας δέχθηκε πολλά ευχετήρια από τα πνευματικά του παιδιά. Μια μοναχή του είπε:
-Είχατε πολλά ευχετήρια φέτος, γέροντα.
Και αυτός πολύ απλά και φυσικά απάντησε.
-Μα παιδί, είναι η τελευταία χρονιά!
Στις 17 Μαρτίου, γιορτή του αγίου Αλεξίου, ο γέροντας έκανε την τελευταία καθιερωμένη αγρυπνία προς τιμήν του προσφιλούς του αγίου. Στα πνευματικά του παιδιά μίλησε για λίγο και αναφέρθηκε έμμεσα στην αναχώρησή του.
-Όταν εγώ θα απέλθω, θα έρχεστε όλοι στο μοναστήρι να κάνετε την αγρυπνία του αγίου Αλεξίου.
Ο γέροντας ήθελε πολύ να επισκεφθεί την Αγία Λαύρα και να προσκυνήσει την κάρα του αγίου Αλεξίου, αλλά η υγεία του δεν το επέτρεπε. Κάποτε όμως τον επισκέφθηκε ο άγιος. Είχαν φέρει την αγία κάρα του στον Ερυθρό Σταυρό. Η κ. Τ. Δ., προϊσταμένη στο νοσοκομείο και πνευματικό παιδί του γέροντα, μερίμνησε να

μεταφερθεί με αυτοκίνητο η κάρα στο μοναστήρι. Η Τ. Δ., έτρεξε χαρούμενη.
-Παππούλη, να δεις ποιος ήλθε!
-Ποιος ήλθε; Ρώτησε ο γέροντας.
-Κάποιος που δεν μπορείς να πας εσύ και ήλθε αυτός! Ο άγιος Αλέξιος.
Το πρόσωπο του γέροντα άστραψε από χαρά. Σηκώθηκε γρήγορα, υποδέχτηκε τον άγιο με δάκρυα στα μάτια. Έπεσε κάτω, έκανε μετάνοιες, ασπαζόταν με ευλάβεια τον αγαπητό του άγιο Αλέξιο, έψαλε το απολυτίκιό του. Η χαρά του απερίγραπτη.
Ο γέροντας σταδιακά κατέπεφτε. Βρισκόταν περισσότερο στο κρεβάτι του.
Γράφει σ' ένα άρρωστο πνευματικό του παιδί στις αρχές του 1967.
«Πνευματικό μου τέκνον..
Αισθάνομαι πάντοτε ευχαρίστησιν και χαράν όταν πληροφορούμαι από τας επιστολάς σου, ότι με υπομονήν παραδειγματικήν διέρχεσαι τας ασθενείας σου και όχι μόνον δεν γογγύζεις, αλλά και ευχαριστείς και δοξάζεις τον Κύριόν μας δι' όλα συναντάς εις τας δοκιμασίας σου εξ αιτίας της σωματικής αδυναμίας σου ως επίσης και διότι κατορθώνεις να κοινωνής τα άχραντα μυστήρια τακτικά.
Γνωρίζω σοι επίσης σχετικώς με την υγείαν μου, ότι είναι πάντοτε κλονισμένη.
Ευχαριστώ και εγώ τον Κύριόν μας διότι με αξιώνει να βηματίζω έστω και με κόπον και να λειτουργώ τας Κυριακάς και εορτάς...»
Στο τελευταίο του γράμμα λίγο πριν το Πάσχα του 1967 γράφει μεταξύ των άλλων στον ίδιο ασθενή παραλήπτη:
«Πνευματικόν μου τέκνον
... Χαίρω διότι εξακολουθείς αγωνιζόμενος τον καλόν αγώνα της σωτηρίας σου...
Δι' όσας παραλείψεις έχεις κάμει εις τας εξομολογήσεις σου εξ αγνοίας ή λήθης, θα σας διαβάσω την συγχωρητικήν ευχήν έστω και από μακράν, εφ' όσον ουκ ην άλλως γενέσθαι... Μαζί με τα κεφαλαιώδη αμαρτήματα που εξωμολογήθης θα συγχωρηθούν και όσα εξ αγνοίας ή λήθης παρελείφθησαν.
... Να προσεύχεσθε σας παρακαλώ και δια την σωματικήν υγείαν του πνευματικούς σας πατρός η οποία ολονέν φθίνει...
... Βαδίζομεν προς το τέλος˙ ολίγον ακόμη και θα φθάσωμεν εις τον λιμένα της σωτηρίας...».
Την εβδομάδα της Διακαινησίμου τον επισκέφθηκε αρκετός κόσμος. Δεν μπορούσε να τους δεχτεί όπως πρώτα. Μια μεγάλη ομάδα πνευματικών του παιδιών στάθηκαν στην αυλή κοντά στο κελλί του και του έψαλλαν αναστάσιμους ύμνους. Ο γέροντας μόλις άκουσε τους ύμνους σκίρτησε. Σηκώθηκε με δυσκολία, βγήκε στην πόρτα του και χωρίς να πει τίποτα, μ' ένα αθώο παιδικό χαμόγελο, εξέφρασε την ικανοποίηση και τη χαρά του.
Όπως πολλοί άγιοι, έτσι και ο γέροντας προγνώριζε το τέλος του και συχνά το έλεγε στις μοναχές και στα πνευματικά του. Και μάλιστα το προέβλεπε προτού ακόμη εγκατασταθεί στο μοναστήρι.

Ο Μητροπολίτης Αργολίδος Ιάκωβος διηγείται:
«Υπηρετούσα στην επαρχία το 1962, όταν με ειδοποίησε η μητέρα μου να κατέβω στην Αθήνα, γιατί ο π. Αθανάσιος δεν ήταν καλά. ¨Βρίσκεται στα τελευταία του, μου έγραψε, γι’ αυτό έλα τώρα που ζει να τον δεις και να πάρεις την ευχή του¨. Πράγματι ξεκίνησα, ήλθε στο Μαρούσι και τον επισκέφθηκα. Ήταν στο κρεβάτι του και μου είπε:
-Παιδί, ήρθες να με δεις, διότι έμαθες πως θα πεθάνω; (Δεν μπορούσα να του πω ψέματα).
-Ναι, γέροντα.
-Δεν θα πεθάνω τώρα. Παρακάλεσα την Κυρία Θεοτόκο να μου δώσει πέντε χρόνια, για να βάλω αρχή και σειρά στο ησυχαστήριο. Τώρα είμαι καλά. Με έκανε καλά η Κυρία Θεοτόκος».
Την επόμενη χρονιά, όταν πλέον εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι, έλεγε συχνά στις μοναχές.
-Παρακάλεσα το Θεό και την Κυρία Θεοτόκο να μου δώσει τέσσερα χρόνια ζωής για να σας βοηθήσω. Ο Κύριος μου είπε ότι θα μου δώσει δύο χρόνια. Εγώ επέμενα τέσσερα και με άκουσε! (Με τι απλότητα μιλάνε οι άγιοι στο Θεό και διαπραγματεύονται! Θυμίζει το διάλογο του Θεού με το Μωυσή. Συνομιλούσαν «ενώπιος ενωπίω ως ει τις λαλήσει προς τον εαυτού φίλον»).
-Γέροντα, γιατί τέσσερα; Δεν κάνει δεκατέσσερα χρόνια; Ρώτησε η γερόντισσα.
-Όχι, παιδί. Ήθελα δεκατέσσερα, αλλά τέσσερα θα μου δώσει ο Θεός! Θα κάνεις προσευχή να είμαι καλά σ’ αυτά τα τέσσερα χρόνια και να παρακαλάς όταν πεθάνω να έχω παρρησία. Και άμα έχω παρρησία, θα φροντίσω πολύ για το μοναστηράκι μας.
-Και πώς θα το καταλάβουμε, γέροντα;
-Θα παρακαλώ το Θεό να μεγαλώσει το μοναστήρι και να σας προστατεύω.
Μία μοναχή διηγείται ένα άλλο περιστατικό.
«Έξω από την εκκλησία, εκεί που είναι ο τάφος του γέροντα, ήταν μια μυγδαλιά σε κακή κατάσταση. Παρ’ όλο την περιποίηση δεν έκανε καρπούς. Σκεφτόμουν, ίνα τι και την γην καταργεί, γιατί να αχρηστεύει το χώρο; Ήθελα, λοιπόν να την κόψω και να κάνω ένα μικρό κήπο. Η γερόντισσα ήταν διστακτική, αλλά τελικά μου έδωσε την άδεια. Πήρα το πριόνι και άρχισα να την κόβω. Ήταν μεσημέρι. Ο γέροντας κατά τη συνήθειά του γύρω στις 3 μ. μ. βγήκε απ’ το κελλί του, μήπως τυχόν έρθει κανείς για εξομολόγηση. Έρχεται κοντά και με ρωτάει.
-Τί κάνεις εκεί, παιδί;
-Κόβω τη μυγδαλιά, γιατί είναι άχρηστη.
«Ο γέροντας έμεινε για λίγο σκεπτικός κι έπειτα απάντησε σταθερά.
-Καλά κάνεις παιδί. Θα χρειαστεί ο τόπος, απάντησε.
«Κάθισε δίπλα στο πεζούλι και παρακολούθησε με έκδηλη ικανοποίηση κι

ευχαρίστηση. Εγώ βέβαια δεν μπορούσα να καταλάβω. Τελικά εκεί έγινε ο τάφος του και τότε θυμήθηκα το λόγο του».

Λίγο μετά το Πάσχα του 1967 τον επισκέφθηκε ο Μητροπολίτης Ύδρας κ. Ιερόθεος. Μίλησαν αρκετά και όταν ήλθε η ώρα να φύγει, σηκώθηκε ο γέροντας να τον συνοδεύσει μέχρι την πόρτα της Μονής. Ο τότε αρχιμανδρίτης π. Ιερόθεος του λέει:

-Μην κουράζεστε… θα ξανάρθω.

-Μα σας κατευοδώνω για τελευταία φορά. Όταν θα ξανάρθετε, δεν θα με βρείτε.

Η κ. Π. Λ. διηγείται: «Μερικούς μήνες πριν κοιμηθεί μου έλεγε συχνά:

-Όταν θα φύγω θέλω να έχετε τα λόγια μου μέσα στην καρδιά σας.

«Λίγο μετά το Πάσχα του 1967 τον επισκέφθηκα στο μοναστήρι. Στο τέλος ήρθε μέχρι την πόρτα και μου είπε:

-Να μην αργήσεις νάρθεις, γιατί αν αργήσεις δεν ξέρω αν θα με βρεις.

-Θα έλθω την άλλη Κυριακή.

-Ε, τότε καλά.

«Πήγα πράγματι την άλλη Κυριακή. Ήταν η τελευταία. Την Δευτέρα μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο».

Οι μέρες περνούσαν και η προορατική αίσθηση της επικείμενης αναχώρησης επιβεβαιώθηκε με θαυμαστό τρόπο, από ένα πρόσωπο που ιδιαίτερα αγαπούσε. Τον π. Φιλόθεο Ζερβάκο. Άλλωστε, όταν άρχισε να επιδεινώνεται η υγεία του, αυτόν ζήτησε.

-Πρώτα τον πνευματικό και μετά τον γιατρό, έλεγε.

Και πάντα έτσι έκανε. Το περιστατικό διηγείται ο Στ. Καλκανδής.

«Αρχές Μαΐου 1967, ημέρα Κυριακή, ο π. Φιλόθεος λειτουργεί εις το Ναΰδριον των Ταξιαρχών, εντός του περιβόλου του Ιδρύματος. Τελειώνοντας τη λειτουργία, τον ηρώτησα, ως συνήθως, που θέλει να τον υπάγη ο οδηγός. Πολλές φορές τον πηγαίναμε εις το σπίτι του εφοπλιστού Πατέρα, παραπλεύρως του Ιδρύματος, όπου και εξεκουράζετο. Μου απαντά:

-Σταύρο, θέλω να πάμε στον π. Αθανάσιο στην Μπάλα (Εκάλη), να τον ειδοποιήσωμε ότι ο Κύριος θα τον πάρη. Θέλω να ‘ρθης κι εσύ.

«Ο πατήρ Αθανάσιος ήτο ένας ηλικιωμένος εξομολόγος στην Παναγία την Νερατζιώτισσα εις το Μαρούσι…

«Ο π. Φιλόθεος καθ’ όλη την διαδρομή προσηύχετο, ως συνήθιζε. Όταν φθάσαμε, ο πατήρ Αθανάσιος περιεφέρετο στο προαύλιο. Μόλις είχε τελειώσει τη Λειτουργία. Βλέποντας τον πατέρα Φιλόθεο να εισέρχεται αναφωνεί:

-Ευχαριστώ τον Κύριον που σ’ έστειλε, αδελφέ μου, να εξομολογηθώ.

«Ο πατήρ Φιλόθεος του απαντά:

-Αδελφέ Αθανάσιε, σου φέρνω μήνυμα χαρά, μήνυμα αγγελικό, μήνυμα Κυρίου, να ετοιμασθής διότι ο Κύριος θα σε πάρη.

«Ο πατήρ Αθανάσιος σηκώνοντας τα χέρια του, φωνάζει:
-Πώς να ευχαριστήσω τον Κύριο γι’ αυτό το χαρμόσυνο μήνυμα, αδελφέ μου;
«Ήδη έχουν πλησιάσει ο ένας τον άλλον, ασπάζονται και προχωρούν εις το εσωτερικόν του δωματίου. Η χαρά είναι διάχυτος εις το πρόσωπον του πατρός Αθανασίου. Ο δε πατήρ Φιλόθεος άρχισε να του λέγει:
-Αθανάσιε, τώρα που θα βρίσκεσαι ενώπιον του Κυρίου, να προσεύχεσαι, αδελφέ μου, και για μας, που ο Κύριος παρατείνει την παραμονή μας στη γη για να μετανοήσουμε και εμείς δεν το καταλαβαίνουμε και αδιαφορούμε. Να προσεύχεσαι, αδελφέ μου, ο Θεός να κολοβώση τις μέρες μας ενταύθα για να βρεθούμε κοντά Του. Επίσης ν’ ανοίξης τον τάφο σου, να διαβάσης την ακολουθία, και, αν ο Κύριος σου δώση σημείον, να εναποθέσης το σαρκίον σου, γι ανα μην κουράσης τας αδελφάς.
«Αι αδελφαί που ευρίσκοντο εις το παραπλεύρως δωμάτιον ήρχισαν να κλαίουν και να φωνάζουν. Ο γέροντας τους είπε:
-Μην κλαίετε, γιατί λυπείτε τον Κύριον; Ο Κύριος που προνοεί και φροντίζει δια πάντα, θα φροντίση και δια την αντικατάστασίν μου.
«Επίσης ο πατήρ Φιλόθεος του είπε:
-Να προσέξης την τελευταία στιγμή τον παγκάκιστον, μην τυχόν σε πειράξη˙ διότι περιμένει ως λέων... και άλλα σχετικά με την Μονήν. Του είπεν ότι αυτή ήταν η τελευταία του λειτουργία και να μην ξαναλειτουργήση, λόγω του πάρκισον. Ομολογώ ότι τα είχα χαμένα, διότι για πρώτη φορά ευρέθηκα σ’ ένα τέτοιο πνευματικό περιβάλλον, που η συζήτησις αφορούσε την προετοιμασία δια τον θάνατον. Με είχε συνεπάρει η συζήτησις και δεν ήξερα που βρισκόμουνα. Όταν συνήλθα άρχισα να ερωτώ, τι θα μπορούσε να βλάψη ο διάβολος τον άνθρωπο την τελευταία στιγμή και μου απαντάει ο πατήρ Φιλόθεος:
-Να χάση τα πάντα. Ο διάβολος μπορεί να του φέρη πονηρούς διαλογισμούς, με σκοπό να εμποδίση τον άνθρωπο να επικοινωνήση με το Θεόν.
«Τελειώνοντας, ασπάσθηκε ο ένας τον άλλον και ανεφώνησαν:
-Και εις την επουράνιον Βασιλείαν. Γένοιτο, γένοιτο! Μετά από λίγες ημέρες ο π. Αθανάσιος εκοιμήθη».
Τι θαυμαστός διάλογος! Αλλά και τι αντιμετώπιση από τον π. Αθανάσιο! Το επικείμενο τέλος του επιβεβαιώνεται και όμως ο ίδιος δεν δοκιμάζει απελπισία, δεν μελαγχολεί. Αντίθετα χαίρεται. Γιατί σ’ όλη τη ζωή του ζούσε με την επιθυμία «εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι». Η πυξίδα του έδειχνε πάντα τον ουρανό και τον εν ουρανοίς κατοικούντα. Γι’ Αυτόν εργάστηκε, Αυτόν ποθούσε, Αυτόν διψούσε. «Εδίψησεν η ψυχή μου τον Θεόν, τον ισχυρόν, τον ζώντα».
Και σ’ όσους τον πλησίαζαν δεν έκρυβε τη χαρά του.
-Σε λίγες μέρες φεύγω», πάω στο Θεό.
Στις μοναχές, για να μην τις λυπήσει, μιλούσε πιο αινιγματικά.

-Παιδί, άμα βρω παρρησία στο Θεό, θα πρεσβεύω, θα πρεσβεύω πολύ για το μοναστηράκι μας.

Από το βιβλίο: Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης, 1891-1967. Του Αρχιμ. (και νυν Μητροπ. Αργολίδος) Νεκταρίου Αντωνοπούλου.
Εκδόσεις, Ακρίτας. Αθήναι 1998.

Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη, orp.gr